

Войводите се струпаха около него, обсипаха го с въпроси. Спогледнаха се изплашени. Мрак ли забулваше ума му?

Самодържецът все сочеше по посока към юг. Неясен шепот се изтръгна от устата му. Пресвѣтер Данаил се прекръсти, дигна ръце към небето. Отправи се към царя, помоли го да помисли за децата си, за царството, за людетѣ, които го обичаха и почитаха.

Изведнѣж Иоан Асен улови яката на туниката си. Стисна клепачи. Разтърси глава. Сякаш го стягаше непоносима примка. Сякаш губеше дѣх. След това отново посочи към юг. Устните му се раздвижиха. Извика силно:

— Балистите!

Отново настрѣхнаха кумани, бѣлгари и латини^у. Пак се спогледаха с изплашен вѣзор.

— Балистите! — повтори царят и пристѣпи няколко крачки по посока към обсадената крепост. — Запалете ги! Да изгорят!

Когато се извѣрна, всички сведоха очи. Не можаха да издържат гледката на един човек, който в няколко мига се бе състарил с десет години.

Отначало помислиха, че това е блънуване на един смазан от скръб мъж. Ала после разбраха, че това бе твърда и непоколебима повеля. Напразно фръзите, ужасени и отчаяни, се мъчеха да го разколебаят, да го увещават. Дори и куманските вождове се опитаха, подтикнати от Ансо дѣо Найо, да го накарат да почака, да не избѣрва в решенията си, да не се поддава на внезапни помисли.

Нищо не помогна.

Цялата бѣлгарска и куманска войска бе получила заповед веднага да дигне стана си и да потегли обратно към Бѣлгария. Войскарите се разтичаха с готовност и усърдие да изпълняват царската воля. Лагерът се изпълни с тревожни вѣкове, цвилене на коне, дрънчене на оръжие. Набързо се разваляха шатрите, прибираха се конете, трѣби отзвучаваха заповеди.